

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

З

Орган парткому, ректорату,
комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського ордена Трудового
Червоного Прапора
державного університету
ім. І. І. Мечникова

РІК ВИДАННЯ

XXXV

№ 10 (960)

21 БЕРЕЗНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

**НАУКОВІ
КАДРИ**

ВІДЗНАЧЕННЯ

ПЕРЕМОЖЦІВ ЗМАГАННЯ

ЦК ЛКСМ України, Укрпрофрада та Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти УРСР прийняли Постанову «Про підсумки першого етапу республіканського змагання з суспільно корисної праці студентів вищих і учнів середніх спеціальних учбових закладів, присвяченого сторіччю з дня народження В. І. Леніна та 50-річчя ВЛКСМ».

В Постанові відмічається, що протягом 1968 року вузівська молодь брала участь в спорудженні, ремонті та благоустрої учбових корпусів і студентських гуртожитків, розробці госпдоговірної тематики кафедр, реальних проектів, роботі серед школярів і піонерів.

Влітку студентські загони працювали на будовах Кустанайської і Тюменської областей, Якутії і Калмикії, Камчатки і Сахаліну. Двадцятип'ятитисячний загін студентів, борючись за успішне виконання взятих на честь 50-річчя ВЛКСМ зобов'язань, подав значну допомогу будівельникам України в спорудженні житлових, культурно-побутових і виробничих об'єктів, освоївши за період канікул близько 20 млн. крб. капіталовкладень.

За підсумками першого етапу змагання колективів вузів і технікумів з суспільно корисної праці Центральний Комітет комсомолу України, Українська Республіканська Рада Профспілок та Міністерство вищої і середньої спеціальної освіти УРСР відзначили переможців змагання. Серед них — колектив Одеського політехнічного інституту. Він, як і інші переможці, нагороджений перехідним Червоним Прапором з врученням грошової премії в розмірі 1000 крб.

За велику організаторську роботу по залученню студентської молоді до суспільно корисної праці на першому етапі змагання, присвяченому 100-річчю з дня народження В. І. Леніна та 50-річчя ВЛКСМ, багато комсомольських організацій вищих і середніх спеціальних учбових закладів нагороджено Почесною Грамотою ЦК ЛКСМУ. Серед них комсомольська організація Одеського інженерно-будівельного інституту.

Змагання триває. Попереду — його другий етап.

КОРОТКО

НА ГЕОЛОГО-ГЕОГРАФІЧНОМУ факультеті відбулись партійні збори. Комунисти обговорили питання: «Про роботу факультетської групи народного контролю і завдання партійної організації».

* * *

ДНЯМИ відбулась зустріч студентів університету з народним артистом РРФСР Махмудом Есамбаєвим. Чудовий танцівник живав й інтересно розповів присутнім про свій творчий шлях, продемонстрував своє мистецтво. Студенти гаряче подякували народному артистові, побажали йому нових творчих успіхів.

* * *

КОНКУРС на першоквітневу курсову стінгазету оголошено на фізичному факультеті. Переможницею буде визнана та стінгазета, яка виявиться найвеселішою і найдотепнішою.

ПЕРШЕ ЗАНЯТТЯ

Сьогодні, 21 березня 1969 року, в кімнаті бойової слави відбудеться перше заняття

ШКОЛИ СТУДКОРІВ.

Ласкаво просимо, друзі!

ДТСААФ

ШКОЛА ПАТРІОТІВ

В НАШІЙ КРАЇНІ захист соціалістичної Вітчизни, зміцнення Збройних Сил — священний обов'язок радянських людей. Цій же меті підпорядкована і діяльність Добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту — ДТСААФ.

ДТСААФ — спадкоємець створеного з ініціативи В. І. Леніна ще на зорі радянської влади Всеобучу, а потім і єдиної оборонної масової організації трудящих — Осоавіахіму, яка зарекомендувала себе як всенародна школа полум'яних патріотів Батьківщини. Благородна патріотична робота Товариства здобула високе визнання. Воно було нагороджено орденом Червоного Прапора.

В післявоєнні роки ДТСААФ, творчо збагативши традиції свого попередника — Осоавіахіму, продовжує активно сприяти зміцненню обороноздатності країни.

Колектив ДТСААФ нашого університету вбачає свій обов'язок перш за все в тому, щоб розвивати патріотичне виховання студентської молоді на героїчних традиціях народу і його Збройних Сил, проводити пропаганду конкретних військово-технічних знань.

На багатьох факультетах і кафедрах викладачі і співробітники, які мають великий досвід партійно-політичної роботи, військовий і життєвий досвід, необхідні знання вміло проводять воєнно-патріотичне виховання студентів. Вони постійно роз'яснюють ленінські заповіді про захист соціалістичної Вітчизни.

Останнім часом активісти ДТСААФ розповідають студентству про мерзенну провокацію кліки Мао, про бандитські вилазки китайської воєнщини на радянсько-китайському кордоні, про героїчні дії радянських прикордонників.

Під час зимових канікул студенти, наприклад, фізичного та хімічного факультетів здійснили воєнізований похід місяцями легендарного рейду партизанських загонів, очолюваних генералом Ковпаком в роки Великої Вітчизняної війни, з одночасним відробленням такого воєнно-прикладного елемента, як орієнтування на місцевості.

25-м роковинам з дня звільнення міста-героя Одеси присвячуватимуться воєнізована гра студентів з відміткою висадки морського десанту, воєнізований похід місяцями героїчних боїв захисників міста-героя Одеси в 1941 році. Буде також проведена наукова конференція на тему: «Слава героям — захисникам і визволителям Одеси».

В університеті нині працюють різні оборонно-масові гуртки по оволодінню воєнно-технічними спеціальностями: автомобільний, авіалангістів, дозиметристів, радистів, електриків та інші.

Великою популярністю у студентів користується стрільковий гурток. Керує ним протягом багатьох років активіст ДТСААФ, комуніст В. Галайчук. Під керівництвом цього прекрасного тренера стрількові команди університету протягом декількох років займають провідне місце серед команд міста.

Важливе значення в підготовці юнаків до служби в лавах Збройних Сил має задача ними нормативів спортивно-технічного комплексу «Готовий до захисту Батьківщини». Значну роботу в цьому напрямку належить проробити колективу кафедри фізичного виховання.

Патріотичний обов'язок кожного члена оборонного товариства полягає в тому, щоб практично сприяти зміцненню оборони країни. І треба думати, що члени університетської організації ДТСААФ і в подальшому з честю будуть вирішувати це важливе завдання. М. АНДРЮЩЕНКО, голова комітету ДТСААФ університету.

Сторінки з літопису УНІВЕРСИТЕТСЬКОГО КОМСОМОЛУ

КОЛИ Радянська країна в 20—30-х роках розгорнула соціалістичне будівництво, складалась і гартувались славні традиції комсомольських організацій вищої школи.

Звичайними справами займалися в ці бойові і напружені роки члени комсомолу, які вчилися і працювали в цей період в Одеському університеті. Але діла їх, комсомольців університету 20—30-х років, одного з провідних вищих учбових закладів республіки, варті того, щоб їм наслідували сьогоднішні наші комсомольці.

Перший комсомольський осередок в Одеському університеті в складі п'яти комсомольців утворився навесні 1923 року. Восени цього ж року після нового набору до університету, що став носити назву Інституту Народної Освіти, вступає ще 50 комсомольців, з них п'ять — на перший курс ІНО і 45 — на робітфак.

Незабаром 55 членів ЛКСМУ обирають перший комітет комсомолу університету в складі студента робітфаку Безверхова, який прибув до вузу як посланець за-

ГРУПА МОЛОДИХ науковців нашого університету — доцент Н. Калюшко, асистенти В. Козленко, Г. Гончарук, аспіранти А. Піщевський і М. Андрійчук, секретар комітету комсомолу С. Бойченко, у відповідності з планом наукової роботи кафедри історії КПРС, пишуть історію комсомольської організації університету. До цієї роботи вони за-

воду; Рамазана, який до вступу в університет боровся з ворогами Радянської влади в рядах 1-ї кінної Армії під командуванням С. М. Будьонного; Онищенко, командированого до вузу комітетом незаможних селян і Гнилиці — сина бідняка з західно-українського села.

Діяльність першого комітету комсомолу в Одеському ІНО скеровувалась партійним осередком. Комсомольці робітфаку й ІНО працювали в тісній співдружності з групою студентів з незаможних селян, яку в 1923—1925 роках очолював студент Соломонок. За період з 1924 по 1929 рік

лучили і студента-історика В. Глибишина.

Свою роботу молоді науковці закінчать до 50-річчя ЛКСМУ, яке відзначатиметься в червні 1969 року.

З сьогоднішнього номера газети ми починаємо публікувати окремі сторінки з літопису університетського комсомолу.

число членів комсомолу в Одеському ІНО виросло до 216 осіб. Це були студенти, надіслані до вузу підприємствами, частинами Червоної Армії, комітетами незаможних селян.

Своїм головним обов'язком комсомольці вважали боротьбу за оволодіння основами наук, за

опанування марксистсько-ленінською теорією. Вони розглядали навчання як важливий заповіт В. І. Леніна, як бойове завдання партії і тому керувались золотим правилом: як би не було важко, без дозволу комсомольської організації не залишати навчання.

Комсомольська організація університету підтримувала боротьбу партійної організації за налагодження учбового процесу в такому плані, щоб він приносив студентам найефективніші наслідки. Саме комсомольці наполягали на ліквідації в університеті шкідливого бригадно-лабораторного методу навчання.

Власними зусиллями комсомольці майже без затрати державних коштів обладнували учбові лабораторії. Комсомольці А. Позігун,

ПРО ЕТИКУ СТУДЕНТА

ЦІ ЗБОРИ не були схожі на багато інших. На порядку денному стояло одне питання, але саме з ним то й була зв'язана вся незвичайність зборів, де поруч з викладачами-комуністами у великому актовому залі університету сиділи комсомольці-студенти.

Скажемо прямо: не часто, крім виробничих нарад, куди запрошуються студенти, і комсомольських зборів, куди запрошуються викладачі, збираємось ми разом — ті, хто вчиться, і ті, хто вчить, — для спільної розмови. Та й розмова ця часто не виходить за межі замкнутого кола традиційних питань — про успішність, про сесію, що наближається, чи яка щойно починається, про побут (головним чином — про гуртожиток), про гуртожиток (головним чином про стан кімнат, про килимки на стіні, погано обладнану кухню чи несправність водопроводу). До речі, гуртожиток — це не тільки дім, де ми живемо. Це слово — гуртожиток — визначає і моральний характер життя.

Звичайно, все це важливі питання, такі, що вимагають постійної уваги. Але за ними, за цим побутовим, виробничим аспектом, інший — не менш важливий — це більш важливий — моральний аспект.

Вчиться студент погано — чому? Чи тільки тому, що ледачий, чи не вистачає здібностей — а може, слабо розвинуто в ньому почуття обов'язку? А чому?

Брудно в кімнатах гуртожитку, нечепурно одягнений студент — чому? Чи тільки тому, що неохайний, чи надає цьому значення? А чому ж? Кажуть, цих «чому?» — за побіжними підрахунками — сто тисяч. Але вони вимагають уваги і відповідей.

Збори, про які ми хочемо розповісти, відбулись на філологічному факультеті і були розмовою про питання моральні, етичні, намаганням обговорити їх і не тільки дати відповіді на багато «чому?», але й сказати, як потрібно, як повинно бути.

НАМ НЕСТИ КУЛЬТУРУ,

— сказала у своїй доповіді «Етика студента» секретар партійного бюро філологічного факультету Галина Андріївна Пляшко. — Ми, філологи, майбутні вчителі, викладачі літератури і мови, і наша професія багато до чого зобов'язує. Література і мистецтво відіграють величезне значення в формуванні людини. Справді художні твори мають велику силу ідейного й емоційного впливу і одночасно сприяють формуванню поглядів людини на життя, розширюють його кругозір, ліплять його моральне обличчя.

З цього виходить, що ми повинні бути у всеозброєнні знань, а це значить — вчитись. Вчитись жадібно, захоплено. Нічого не випустити з того, що дають нам лекції, практичні заняття, семінари, наукові гуртки, і навіть — взяти більше: вчитись самим.

Перший громадянський, моральний обов'язок студента — вчитись, оволодівати знаннями, стати висококваліфікованими спеціалістами. Ось чому велику тривогу викликають студенти, які вчаться погано — це Талпа, Плахотнюк, Стасюк, Толкачова, Гутієва, Чумаченко — і таких чимало.

Доцент А. А. Москаленко підрахував, що на курсі, де він читає, протягом I семестру з 66 студентів регулярно відвідували лекції 46. З 18 лекцій на 16 було 46 осіб, двічі число присутніх піднімалось до 54 осіб. А де були останні? Чому комсомольці групи, комсорги, староста, профгрупорги проходять повз такі явища? Не можна не звернути увагу на те, що, коли ці студенти не складають залік чи іспит, вони негайно апелюють до громадськості курсу і чимало з них все-таки знаходять підтримку. А хіба така підтримка відповідає нашому моральному кодексу?

А причини, які відумують деякі студенти, одержавши незадовільну оцінку? Адже про це анекдоти ходять, і сам барон Мюнхаузен почервонів би від своєї невихідливості в порівнянні з фантастичними поясненнями студентів, які провалились на іспиті.

Розмова про ставлення до навчання, про знання мала на зборах яскраво виражене моральне забарвлення.

Чи може добре передати знання своїм майбутнім учням вчитель, який в університеті перебивався з двійки на трійку? Чи має моральне право та підстави такий випускник називатись вчителем?

— І ось чому, — говорило багато виступаючих, — забуття свого першого обов'язку перед державою, яка дала тобі можливість вчитись, перед суспільством, яке довірить тобі навчати і виховувати своє молодше покоління, — це пряме порушення моральних норм нашої громадської поведінки.

Але чи тільки в тому, щоб добре вчитись, полягає обов'язок молодшої людини, студента перед суспільством?

Студент — це і громадський діяч, активний учасник загального життя. В доповіді секретаря партбюро і йшла мова про те, як сильно впливає на

формування людини активне життя в колективі.

Існує в нас ще серед деяких студентів снобістське, зарозуміло-презирливе ставлення до громадської роботи, так званих «масових заходів». У нас ще є тип студента, який пишається тим, що він не піддався намаганням «втягнути» його в громадську роботу, хто іронічно-співчутливо дивиться на своїх товаришів, які захоплено віддаються громадській діяльності.

Так, громадська робота вимагає щедрої віддачі, так вона відбирає багато часу, але ж вона і віддає сторицею; вона виховує в молодій людині самостійність, вчить найважчому і радісному мистецтву — мистецтву спілкування з людьми, вона вчить його бути громадянином, а не обивателем.

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

З ВІДКРИТИХ ПАРТІЙНИХ ЗБОРІВ ФІЛОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

На зборах відзначалось, що не всі ще це розуміють, не всі усвідомлюють ту величезну моральну шкоду, яку вони приносять самі собі. І якщо студент-відмінник В. Барладяну з душею віддається роботі в стінгазеті «Філолог», і якщо студент Пашенко захоплено працює в «Науковому бюлетені», і якщо багато студентів, не шкодуючи часу, працюють в комсомольському бюро, в профорганізації, беруть участь в самодіяльності, то є ще студенти, які, збіднюючи себе, живуть обивательським життям, байдужі до всього, що відбувається навколо них.

ДАВАТИ БІЙ БАЙДУЖОСТІ

Про це говорила в своєму виступі студентка другого курсу Елла Сирота. Яка це важка справа — зібрати студентів для участі в святковому вечорі, просити заспівати, затанцювати, зіграти, просто прийти на вечір, розділити разом радість свята. Як часто можна бачити, що і декан, і заступник декана, і секретар партбюро, і члени парт- і профбюро, які відповідають за культмасову роботу, бігають, шукають тих, хто співає, хто танцює, буквально за руки тримають студентів, щоб не втікли. Адже коли ми вступали до університету, то на співрозмові з деканом всі були в школі громадськими діячами, всі співали, танцювали, малювали.

А комсомольське доручення! Воно повинно бути честю, обов'язком, може, навіть щастям (мені доручили!), а воно сприймається деякими як тягар.

Про це гірко і соромно, але треба говорити. Чимало з нас не вчиться, а відвідує лекції, не живе в колективі, а є присутніми в ньому. Життя йде повз них. Наш студентський, комсомольський обов'язок в тому, щоб запалити в собі, в своїх товаришах молодий вогник, не дати йому погаснути, жити і працювати по-молодому — з інтересом, з запалом, по-комсомольськи.

Хто повинен запалити вогник в молодій душі, хто повинен прищепити студентові почуття відповідальності, самостійності? Це запитання пролунало у виступі завідуючого кафедрою теорії літератури доцента Г. А. Вязовського.

— Цей актовий зал, де сьогодні ми говоримо про обов'язок, про честь, про самостійність, про громадянські якості студента, — сказав Григорій Андрійович, — я пам'ятаю з 1938 року, коли прийшов на перший курс Одеського університету.

З цих стін ми в сорок першому пішли на фронт. І тут, після закінчення війни, ми зустрілись знову. І у Івана Єгоровича Саєнка я побачив орден Олександра Невського — а ви знаєте, за що давали такі ордени? І у Івана Михайловича Дузя поблизував на грудях орден Червоного Прапора, — а ви знаєте за що давали такі ордени? Змужнілі, з набутих досвідом, ми повернулись на студентську лаву. Нам не потрібно було говорити про обов'язок, запалювати вогник молодій душі.

Кажуть, що сьогоднішній студент більш інтелектуальний, ніж студенти перших післявоєнних років. Так,

у них більше можливостей для навчання, і одягнуті вони елегантніше, ніж ми в свій час. Але що таке інтелегентність? Вона не тільки в знаннях, у зовнішньому вигляді. Інтелегент — людина широкого кругозору, високої внутрішньої культури, інтелегент — це у всі часи людина прогресивно мисляча, передових переконань, це — громадянин.

А у нас серед студентів, котрі вважають себе інтелегентними людьми, є байдужі, які нічого не хочуть, ні до чого не прагнуть. Вони живуть як риба-причепи і думають: і без нас все зробиться.

Треба підняти громадянську активність наших студентів на більш високий рівень. І про це перш за все повинні замислитись самі студенти, комсомольці, а не чекати, поки їх викладачі підштовхнуть.

Г. А. Вязовський говорив про виховну роль художньої літератури, про те, що студент зобов'язаний навчитись брати з книг їх високий моральний сенс.

Художній творчості наших студентів, які працюють в літстудії, присвятив свій виступ аспірант кафедри російської літератури Дм. Ульянов. Літературна студія в свій час була в гущі громадського життя не тільки філологічного факультету, але й всього університету. З неї вийшло багато талановитих літераторів, це наші земляки — В. Домрін, В. Логвиненко, В. Гетьман та багато інших. Засідання літстудії і сьогодні залучають багато тих, хто пише. Тут обговорюються не тільки твори наших студентів, але події літературного життя міста, республіки, країни.

Як коментатор до виступу Д. Ульянцева хотілось би зазначити, що літстудійцям потрібно було б частіше виступати перед широкою студентською аудиторією. Вони могли б стати ініціаторами, організаторами і учасниками вечорів поезії. І частіше друкувати вірші не тільки в «Комсомольській іскрі», але й в університетській багатотиражці, на сторінках рідного «Філолога».

ГОЛОВНИЙ СУДДА— СОВІСТЬ

Так, про совість, тобто про усвідомлення моральної відповідальності молодшої людини — юнака чи дівчини — за свої вчинки, йшла мова на цих зборах.

Чого гріха таїти, в побуті наших студентів, на жаль, мають місце аморальні вчинки, п'янство, нетоварицьке ставлення до дівчат, невірчливе, неповажне спілкування з товаришами, вияв фамільярності в ставленні до старших, невихованість.

Нещодавно всіх схвилював і засмутив випадок, який відбувся зі студентом третього курсу українського відділення М. Палієнком. Напившись, він потрапив до міліції і справа ледве не дійшла до суду.

— Безумовно, цей вчинок заслуговує суворого покарання і осуду, — говорить однокурсник Палієнка студент-комуніст Володимир Матковський. — Сам Микола, студент здібний, працюючий в науці, але не завжди вимогливий до себе, повинен зробити необхідні висновки. Але слід звернути увагу і на те, що разом з Палієнком в той вечір були друзі, бачили зрив Миколи і нічого не зробили, щоб застерегти його, уникнути ганебного вчинку.

Схвилюваним був виступ на зборах професора Д. Г. Елькіна.

— Ми живемо у велику епоху будівництва нового суспільства, нових людських стосунків, основаних на високих принципах комуністичної моралі, — сказав він. Це суспільство, ці стосунки разом зі старшим поколінням створює і молодь. Вона — наша надія, наша гордість. І тим прикріше, що трапляються такі вчинки і проступки, які не достойні доброго імені молодих будівників комунізму.

З тривогою говорив професор Елькін про згубні наслідки алкоголізму, про ті фізичні і моральні руйнування, які він наносить молодому організму.

— Є питання, є теми, — сказав він далі, — про які ми не говоримо голосно, яких ми соромимось і обходимо в нашій виховній роботі. Це питання статевої етики, знання яких необхідне молодим людям. Потрібно вміти знайти правильні форми такої розмови зі студентами. Розмова про мораль, етику, щоб вона не залишилась тільки розмовою, потрібно вести чесно, щиро, довірливо.

ЗБОРИ не вичерпали всіх моральних і етичних проблем життя, побуту, навчання: громадської роботи наших студентів. Скажемо відверто: багато питань було тільки поставлено і ще чекають до себе уваги і свого вирішення. Про багато що потрібно буде подумати і викладачам, і студентам, над багато чим замислитись, працювати. А початком цьому і повинна стати та відверта розмова, яка йшла в актовому залі на відкритих партійних зборах філологів.

Доцент Д. ЧЕРНЯВСЬКА.

На лабораторних заняттях з неорганічної хімії.
Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

НДЛС БУДЕ!

В ОСТАННІ роки все більше уваги приділяється такій важливій справі, як залучення студентів до наукової роботи. З цією метою влаштовуються районні, міські, обласні, республіканські та всесоюзні конкурси наукових студентських робіт. Кращі з них відзначаються преміями, грамотами.

Багато наших студентів на таких оглядах часто займають призові місця.

До цього часу в університеті, в основному, практикувались такі форми наукової діяльності студентів, як засідання гуртків і робота в науково-дослідних групах на кафедрах.

Наукова частина університету, рада НСТ, порадившись з представниками факультетів, вирішили організувати в нашому вузі науково-дослідну лабораторію студентів (НДЛС). Ця лабораторія повинна працювати на госпрозрахункових засадах, приблизно так, як студентські конструкторські бюро, які добре себе зарекомендували в технічних вузах.

Гаряче підтримав ідею про організацію студентської лабораторії доцент фізичного факультету К. Демидов. Він сказав, що студенти-фізики візьмуть найактивнішу участь в роботі НДЛС. Тем багато. Можна було б фізикам взятись за геофізичне дослідження ґрунту, що необхідно при спорудженні висотних будинків, при дослідженні прибережної полоси

м. Одеси. Студенти могли б також робити напівпровідникові прилади для дослідження ґрунтів та інші.

Доцент геолого-географічного факультету Н. Ізмайлова теж вітала організацію НДЛС. На її думку, студенти геолого-географічного факультету можуть працювати в тісному зв'язку з інженерною та ґрунтовою лабораторіями. Географи-геодезисти можуть робити зйомку ґрунту, прибережних його ділянок.

Підтримали думку про організацію науково-дослідної лабораторії і студенти-історики. Вони пропонують написати «Історію підприємств міста Одеси».

Філологи теж висловили бажання мати свою секцію в НДЛС, хоча й організація роботи цієї секції на госпрозрахункових засадах являє собою певні труднощі. Але, в даному випадку, привертає увагу філологів можливість зосередити зусилля більшості студентів, які займаються на факультеті науковою роботою навколо однієї теми. Вони висувають для дослідження комплексну тему: «Літературна Одеса», яка передбачає вивчення творчості і майстерності письменників-одеситів.

Таким чином, ідея про організацію НДЛС підтримується багатьма. І значить НДЛС у нас буде. Така лабораторія поживить і активізує наукову роботу студентів університету.

Доцент М. ШАТУХ.

ОБГОВОРЮЄМО СТАТТЮ КВИТОК «СТУДЕНТ-ВІДМІННИК»

ЦІКАВИЙ ДОСВІД

Досвід Уральського політехнічного інституту, про який розповідала газета «За наукові кадри», (№ 5 за 1969 р.), цікавий і не може не привертнути до себе уваги. Думається, що в нашому університеті він теж може бути використаний. По-перше, тому, що в нас потрібно підняти авторитет відмінника. По-друге, слід популяризувати досвід активного навчання, зробити більш масовими форми і методи оволодіння знаннями. Студентів-відмінників у нас повинно і може бути більше.

Кого ж вважати відмінником? Я згоден з тією характеристикою, яка викладена в статті «Квиток «студент-відмінник». Але мені здається, що слід зробити і доповнення. Хіба справа тільки в тому, що студент-відмінник сам своєчасно складає заліки та іспи-

ти? Мені хотілось би бачити в провідному нашому студентові — своєрідного організатора роботи й інших. Студент-відмінник, на мій погляд, повинен нестерпно ставитись до індуферентності і боротись за активне оволодіння знаннями студентами своєї групи. Студент-відмінник сам повинен систематично працювати, оволодіваючи навичками дослідника. (Звичайно, слід виробити певний мінімум навичок для кожного курсу).

Слід розширити і права студентів-відмінників. Я вважаю, що вони в першу чергу повинні одержувати місця в гуртожитках. І ще: за представленням кафедри раз в семестр студент-відмінник повинен одержувати додаткову цільову стипендію для придбання літератури до його особистої бібліотеки.

Доцент Ф. ГОЛЬДІН.

ДРУЗИ

В ОНИ чимсь схожі, ці юнаки, хоча на перший погляд такі різні. Два тезки — Миколи і Федір. Трійка нерозлучних друзів. Всі вчаться на першому курсі філологічного факультету, всі — відмінники навчання.

Микола Городецький — серйозний, статечний. Ледей помітна хитра посмішка. Говорить спокійно, старанно підбираючи слова.

Миколі скоро двадцять три. За плечима армія. Навіть зараз відчувається добра військова виправка у старшого сержанта запасу. До армії працював вихователем у школі в рідному селі на Миколаївщині.

Федір Михайленко — сама енергія. Швидкий, енергійний, в кишеню за словом не полізе. Завжди веселий і оптимістично настроєний, жартун, улюбленець дівчат. Середню школу закінчив з срібною медаллю, потім рік працював. Важкий, але благородний труд вчителя так сподобався Федору, що вирішив вступити до університету на філологічний факультет.

Микола Плосконос намагається здаватися серйозним. Говорить небагато, та головне — вміє слухати співрозмовника. Він — з Дніпропетровщини. На філологічний прийшов з редакції районної газети. Газетярський труд потребує досконалого знання мови, літератури, їх особливостей і законів. Це й привело Миколу Плосконоса до нашого університету.

Перше знайомство хлопців відбулося на вступних іспитах. Микола Городецький, тоді ще у військової формі (тільки-но демобілізувався), зразу ж впав у вічі. Розсудливий і досвідчений, він одразу ж притягнув до себе невеличку кагорту хлопців-абітурієнтів. З ним вони відчували себе якось впевненіше і спокійніше. Та не тоді, на вступних іспитах, відбулось справжнє знайомство. Воно відбулось трохи пізніше, коли позаду були всі екзамени і у Миколи Плосконоса виявились лише найвищі бали, а у Федора Михайленка та Мико-

ли Городецького — добрі та відмінні оцінки.

По-справжньому здружились хлопці під час роботи в колгоспі, коли студенти-першокурсники допомагали трудівникам артілі ім. Мічурина села Десянтинного Кілійського району.

Сталось так, що коли розмішувались, Городецький, Михайленко і Плосконос опинились поруч. Спочатку через незвичну трудовіську працю було важко. Та трійка друзів завжди була серед передовиків. Кожного дня виконували норму, допомагали дівчатам, веселим словом підіймали настрій співкурсників. З хлопцями і працювати було веселіше, і корзини ставали ніби легшими.

НА КОНКУРС

„ЮНІСТЬ“

Непомітно промайнули дні колгоспного життя і ось почались заняття. Роботи багато, бо учбовий план для першого курсу чималий і доводиться багато читати додаткової літератури. Отож допізна засиджувались друзі у читальному залі. А Микола Городецький — староста групи і курсу, Микола Плосконос — комсорг групи. Крім навчання доводилось багато часу віддавати комсомольській і суспільно корисній роботі.

Звичайно, на першому курсі вільного часу не так багато, та друзі живуть цікаво. Микола Плосконос і Федір Михайленко — члени спортивних секцій, а разом з Миколою Городецьким регулярно відвідують засідання наукового гуртка.

Обидва Миколи живуть у

гуртожитку. Старостує у кімнаті четвертокурсник Володя Костенко. І тезки допомагають йому. Через це завжди у кімнаті чистота і порядок. Федір Михайленко майже весь час у гуртожитку, у друзів. Нудно якось на квартирі, а тут весело і готуватись разом легше. Звикли друзі і навчатись, і відпочивати разом, а коли комусь важко — завжди допоможуть. У Миколи Городецького, наприклад, «не йде» англійська мова, дає себе знати чимала перерва після школи. І друзі допомагають йому у підготовці до занять, дають поради, як краще вивчити іноземну мову.

Ось так у систематичних заняттях, копіткій роботі над підручниками минали дні. Підійшла сесія.

Що не кажи, а першого іспиту вони трохи боялися. Не то, щоб погано підготувались, просто оте підсвідоме студентське побоювання, а що, як «завалю?».

Здавали ж тільки на «відмінно». Федір Михайленко складав іспити на день раніше (він в іншій групі) і друзі завжди з нетерпінням чекали його результату, першими поздоровлялися. А наступного дня все було навпаки — поздоровляв Федір.

Готувались до екзаменів старанно і дбайливо. Основний маршрут був гуртожиток — читальний зал — їдальня. Про останню інколи забували.

І праця не пропала марно. Всі троє склали першу сесію тільки на «відмінно».

Приємно було юнакам відпочивати на канікулах. Федір Михайленко возився з мотоциклом, Микола Городецький днями бродив з рушницею, а Микола Плосконос допомагав своїм товаришам з редакції районної газети.

...Другий семестр важчий за перший, та й літня сесія обіцяє бути не такою, як зимова. У друзів зараз почалася активна робота над новим матеріалом. Знову — лекції, семінарські та практичні заняття. Думки друзів вже інколи сягають до літа. Бо, як кажуть студенти, «курчат рахують... після сесії».

В. КОЗАК,
студент філологічного факультету.

Ось вони троє друзів-студентів: Микола ПЛОСКОНОС, Микола ГОРОДЕЦЬКИЙ та Федір МИХАЙЛЕНКО.

В ЦІ ТРИ ДНІ...

ЗАКІНЧИВСЯ огляд художньої самодіяльності університету, що тривав три дні. До сотих розраховані дорогі бали, розподілені призові і не-призові місця.

Факультети готувались до огляду активно і ревно, намагалися якнайкраще показати свою самодіяльність. Багатьом це вдалося: **ФІЛОЛОГІЧНИЙ ТА МЕХАНІКО-МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТИ РОЗДІЛИЛИ ПЕРШЕ МІСЦЕ, ДРУГЕ ДІСТАЛОСЬ ІСТОРИКАМ, ТРЕТЄ — ФАКУЛЬТЕТУ РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ.**

Всі програми відзначались різноманітністю і щедрістю жанрів. Практично всі музичні вшанували своєю присутністю ВАЗ в ці три дні.

Чимало солістів і колективів продемонстрували і достатню високу майстерність виконання, принісши своїм факультетам жадані 9 і 10 балів. Це співаки Є. Фещук (механіко-математичний факультет), В. Зюльцле (геолого-географічний факультет), Є. Барчук (хімічний факультет), З. Павзик (біологічний факультет), Б. Бачур (історичний факультет), С. Гусева (філологічний факультет), Г. Шергелашвілі (факультет романо-германської філології); читці С. Зарицька (філологічний факультет), І. Савченко (факультет рома-

но-германської філології), В. Попков (історичний факультет), танцюристи С. Денисенко (філологічний факультет), Л. Озернюк, Г. Казанов (історичний факультет), танцювальний колектив істориків, чоловічий вокальний ансамбль геологів, ансамбль народних інструментів і театр мініатюр механіко-математичного факультету, естрадний ансамбль факультету романо-германської філології, «Ленок» філологів, ансамбль хімічного факультету «Райдуга», жіночий вокальний ансамбль фізиків.

Интересно показали свою творчість автори, виконавці і режисери: В. Попков (історичний факультет), С. Левін, О. Лямцев (факультет романо-германської філології), Л. Санькова (механіко-математичний факультет), С. Левіт, Савруцький (філологічний факультет), творчий колектив механіко-математичного факультету з інтригуючою назвою «МТС», кіногрупа хіміків.

Чітко, вільно без розв'язності і стримано без скучності вели концерти І. Драгомирецький і О. Росіна (факультет романо-германської філології) та М. Головатий (історичний факультет).

Словом, факультети намагались подати щонайкраще й форму, й зміст своєї художньої самодіяльності.

В ЗВ'ЯЗКУ зі змістом програми хочеться сказати декілька слів про репертуар, що відбирався на огляд.

Добрим смаком і цілісністю задуму відзначався концерт філологів, духом злободенності і гостроти просякнута студентська тематика театру мініатюр механіко-математичного факультету, заохочення заслуговують включення в концерт вокальної та інструментальної класики (Т. Зенькова — механіко-математичний, В. Сулько — історичний, Т. Сивкова — хімічний, Бесендорф — фізичний факультети).

Однак, репертуар часто й підводив виконавців. Театр ляльок фізиків, театр мініатюр істориків, «Цигани співають» Е. Асадова (географічний факультет та факультет романо-германської філології) і деякі інші викликають законне здивування вже самим фактом включення в програму.

У ряді випадків недоліки репертуару посилювались низькою якістю виконання.

Як підняти культуру виконання і поліпшити якість репертуару, як підвищити загальний естетичний рівень студентів? Своїх керівників художньої самодіяльності факультети не мають і начебто вимушені варитись у власному соку, покладаючись значно більше на ентузіазм і енергію виконавця, ніж на знання законів сцени, жанру, інструменту і т. д. При всьому цьому, однак, дуже недооцінюється роль загальноуніверситетських гуртків самодіяльності. Адже на чолі кожного з них стоїть кваліфікований спеціаліст, який дає кожному учаснику хору, танцювального чи інструментального колективу грамоту, потрібну не тільки для самого учасника, але й факультету загалом.

Якщо проаналізувати всі програми з цієї точки зору, стане чітко видно, що учасники університетських гуртків внесли вагомий вклад в загальну оцінку свого факультету як своєю особистою, сольною

участью в концерті, так і тим, що склали ядро кращих факультетських колективів.

НА НАРАДІ факультетських культуртів, які підбивали підсумки огляду, багато говорилось про взаємозв'язок факультетської і загальноуніверситетської самодіяльності, про потребу представити університет на районному та міському оглядах художньої самодіяльності.

В підготовці до цього наступного етапу факультети-суперники стають факультетами-союзниками, які повинні спрямувати всі зусилля на те, щоб студент університету мав не тільки солідні знання, але й художній смак, на те, щоб наш університет випускав не тільки відмінних спеціалістів, але й по-справжньому високо культурних людей.

Доцент В. КУХАРЕНКО,
член парткому ОДУ.

На фото: фрагменти з виступу художньої самодіяльності філологічного факультету.

В. Грізо, М. Коншин власними силами обладнали лабораторію технічної хімії.

Боротьба членів ЛКСМУ за високі показники в навчанні поєднувалась з активною ідейно-виховною роботою серед студентства. Комсомольці вузів 20-х років були надійною опорою партії в її боротьбі з недобитими захисниками буржуазної ідеології, які прагнули підкорити своєму впливові студентство.

Студент робітфаку, а потім — факультету соціального виховання С. Ф. Збандуто, згадуючи про діяльність комсомольської організації університету того часу, відзначив, що комсомол під керівництвом партійної організації твердо стояв на позиціях генеральної лінії партії, послідовно вів уперту боротьбу з різного роду відступниками — троцькістами, буржуазними націоналістами та іншими ворогами партії.

В роки, коли країна так гостро відчувала потребу в кадрах, комсомольці доклали багато зусиль, щоб передати народові знання. Вони принесли багато користі в справі ліквідації неписьменності трудящих міста й області. 500 студентів робітфаку і ІНО навчали грамоті робітників Одеського порту і заводу ім. Жовтневої революції.

Величезним ентузіазмом відповіли комсомольці університету на рішення партії про перший п'ятирічний план. Близько 100 комсомольців влітку 1929 року виїхали на будівництво Дніпрогесу і шахт Донбасу. На протязі всього року відповідно з графіком, затвердженим комітетом ЛКСМУ, 100 ком-

сомольців після занять працювали на будівництві одного з цехів заводу ім. Жовтневої революції. «Йшли комсомольці на завод завжди з піснями», — згадує член комітету комсомолу в 1928—1929 роках Ф. Білецький.

Коли робітники заводу ім. Жовтневої революції посилали на се-

ла свої бригади для участі в колективізації сільського господарства, в складі цих бригад були університетські комсомольці.

Комсомольці університету В. Грізо, Окунь, Юткевич, Самарський, Аркадєв організували колгосп в селі Калаглея Овідіопольського району на Одещині.

В роки колективізації комсомольців університету часто можна було зустріти в багатьох районах області і Молдавії. Вони допомагали трудящому селянству втілювати в життя лозунг партії: «Боротьба за хліб є боротьба за соціалізм».

Старожили села Завадовки Березівського району пам'ятають, що

створювати колгосп їм допомагав комсомолец з університету Данило Чеголя. Він вмів і наполегливо роз'яснював селянам зміст політики партії в галузі сільсько-го господарства.

Доцент університету А. І. Позігун, комсомолец 30-х років, згадує, як комсомольці допомагали державі виконувати хлібозадачу. Коли партійна організація звернулася до членів ЛКСМУ з закликом дістати мішки для перевезення хліба, комсомольці протягом дня виконали відповідальне завдання, зібравши 5 тисяч мішків. Тоді це було надзвичайно відповідальне і важке завдання.

Виконуючи велику громадську роботу, що сприяла успішному розгортанню соціалістичного будівництва, комсомольці університету були найактивнішими учасниками бурхливого життя тих років.

Доцент Н. КАЛЮЖКО.

Сторінки з літопису УНІВЕРСИТЕТСЬКОГО КОМСОМОЛУ

